

Sygn. akt: I C 743/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa P. (...) we W.

przeciwko D. D.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 743/17

UZASADNIENIE

Powód P. (...) we W. wniósł przeciwko D. D. pozew o zapłatę kwoty 19 142,84 zł. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany D. D. oraz C. (...) (poprzednio (...) Bank SA) zawarli w dniu 23 czerwca 2009 roku umowę bankową o nr (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Z uwagi na fakt, iż pozwany nie wiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pierwotny wierzyciel wezwał pozwanego do zapłaty oraz poinformował, że w przypadku nie wypełnienia obowiązków określonych w tym w wezwaniu, wierzytelność zostanie przelana na rzecz P. (...). Jak wynika z pozwu pozwany nie dokonał zapłaty w wyznaczonym terminie wobec czego w dniu 14 grudnia 2012 r. C. (...) (poprzednio (...) Bank SA) zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z ww. umowy bankowej. Powód wskazał, że na wartość przedmiotu sporu składa się należność główna w wysokości 9.547,58 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 9.595,26 zł na które składają się przyjęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia 31

grudnia 2015 oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez stronę powodową od należności głównej od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

W dniu 25 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 858/17 Sąd Rejonowy w C. wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił powództwo w całości.

W ustawowym terminie pozwany D. D. złożył sprzeciw, w którym podniósł zarzut przedawnienia. Wniósł również o zobowiązanie powoda do przedstawienia dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy kredytowej pozwanego z bankiem L. (obecnie C. (...)).

Na rozprawie w dniu 3 listopada 2017 roku pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia oraz oświadczył, że nie pamięta czy podpisał umowę, która jest wskazana w pozwie, albowiem nic sobie w tej sprawie nie przypomina.

Powód nie ustosunkował się do sprzeciwu i oświadczenia pozwanego w zakresie przedawnienia roszczenia. Pismem z dnia 30 stycznia 2017 roku, które wpłynęło do Sądu Rejonowego w C. w dniu 6 listopada 2017 r. (po wydaniu wyroku w przedmiotowej sprawie) powód cofnął pozew. Pozwany został zobowiązany do złożenia oświadczenia czy wyraża zgodę na cofnięcie pozwu. W piśmie z dnia 24 listopada 2017 r. pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2012 r. pomiędzy (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. (poprzednio (...) Bank SA) a powodem P. (...) we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności.

bezsporne, ponadto dowód: umowa k. 9-12

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany D. D. nie potwierdził aby zawierał z C. (...) (poprzednio (...) Bank SA) umowę z dnia 23 czerwca 2009 roku, na którą powołał się powód. Oświadczył, że nie pamięta aby taką umowę podpisywał. W konsekwencji wniósł o oddalenie powództwa podnosząc w sprzeciwie jak i na rozprawie zarzut przedawnienia.

Wobec powyższego, to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia dochodzonego od pozwanego roszczenia. Zgodnie bowiem z **art. 6 k.c.** ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że cytowany przepis jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje bowiem w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.).

Przepis art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), w szczególności gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników. Obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża bowiem strony.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że powód nie wykazał, że pozwanego łączyła jakkolwiek umowa, albowiem nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego powyższą okoliczność. Powód nie ustosunkował się do wywodzonych przez pozwanego okoliczności. Nie przedłożył jakichkolwiek dowodów potwierdzających istnienie dochodzonych w niniejszej sprawie wierzytelności w stosunku do pozwanego. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu na uwzględnienie zasługuje podniesiony przez D. D. zarzut braku istnienia zobowiązania.

Podkreślić również należy, że zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.p.c. Sąd uwzględni fakt przedawnienia roszczenia tylko i wyłącznie na zarzut pozwanego. W przedmiotowej sprawie jak powyżej wskazano został on podniesiony przez D. D. zarówno w sprzeciwie jak i na rozprawie w dniu 3 listopada 2017r.

Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Powód dochodził od pozwanego w niniejszej sprawie zapłaty z tytułu z umowy z dnia 23 czerwca 2009 r., następnie w dniu 14 grudnia 2012 powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę przelewu wierzytelności. Biorąc pod uwagę wyniki całego postępowania, w tym fakt, że umowa bankowa pochodzi z 2009 r., uprawnione jest przyjęcie przez Sąd, iż okolicznością przyznaną przez powoda jest przedawnienie jego roszczeń.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 k.c. początek biegu terminu przedawnienia roszczenia należy liczyć od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, jednakże jeżeli wymagalność roszczenia zależała od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego – od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie powód nie wskazał w pozwie daty, w której roszczenie objęte powództwem stało się wymagalne. Nie budzi wątpliwości Sądu, że ujawnienie i udowodnienie tej okoliczności należało do obowiązków strony powodowej, bowiem to z tego faktu, iż roszczenie to stało się wymagalne, wynikałyby skutki prawne korzystne dla powoda.

Skoro powód nie wskazał daty, w której roszczenia nabyte na podstawie ww. umowy cesji stały się wymagalne, Sąd nie mógł przyjąć, iż owa wymagalność wystąpiła dopiero w okresie przypadającym na trzy lata przed dniem wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie. W niniejszej sprawie dopiero bowiem ta czynność skutkować by mogła przerwą w biegu przedawnienia nabytych przez powoda roszczeń w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

W związku z powyższym Sąd musiał przyjąć za datę, w której najwcześniejszy poprzednik prawny powoda mógł domagać się od pozwanej zapłaty należności dochodzonych w niniejszej sprawie, a co za tym idzie za początkową datę biegu terminu przedawnienia liczoną stosownie do przepisu art. 120 § 1 zdanie 2 k.c., dzień następujący po zawarciu umowy, na którą powołano się w pozwie. Termin trzech lat liczony od tej daty upłynął w dniu 23 czerwca 2012 r. W związku z powyższym roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie uległy przedawnieniu jeszcze przed dniem zawarcia umowy cesji, na której oparto powództwo.

Powód nie ustosunkował się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, nie wskazał żadnych twierdzeń i dowodów, które podważałyby ten zarzut. Sąd nie miał podstaw do przyjęcia, iż bieg terminu przedawnienia ww. roszczeń mógł ulec przerwaniu na innej podstawie niż wniesienie pozwu w niniejszej sprawie

Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, stąd też bieg terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszej sprawie należało liczyć w tożsamy sposób, jakby wierzytelności dochodzić cedent, od którego nabył przedmiotową wierzytelność.

W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, aby pozwany zawierał przedmiotową umowę, a ponadto roszczenie z niej wynikające uległo przedawnieniu od upływu 3 lat od dnia wymagalności roszczenia z uwagi na fakt, iż pozwany podniósł zarzut przedawnienia, powód nie zakwestionował tej okoliczności, należało uznać ją za przyznaną. Podkreślić należy, że powód nie przytoczył żadnych okoliczności, które świadczyłyby o przerwaniu biegu przedawnienia.